

האם כדאי לסכן

חיי צעירים בפעולות

שאיש אינו יודע

מה ממרתן הרציונלית?

כימין זוהרו של דויד בן-גוריון, היתה פעולה צבאית כמו זו ש' בוצעה השבוע בדרום לבנון מעוררת היסטוריה של התלהבות. העי' הציבור כולו היה יוצא מגדרו. ימים אלה עברו. אמנם, מערי' כתיבהיטחון השתדלה הפעם מאוד לייצור פירסומת מירבית. צירפה כתב לכוחות ואף הפיצה תצלומים של הלוחמים. דיווחו של עמירם ניר בטלוויזיה, בליוויית תצלומים דוממים אלה, שיתפה את הציבור במעט בהווייה.

אך התגובה לא היחה נלהבת. האם זה שווה? מדוע? האם שקוע הציבור יותר מדי בצרותיו? האם הדירת האינפלציה משכיחה כל נושא אחר?

יתכן כי הסיבה היא עמוקה יור' תר, אם כי בלתימודעת. לאיש לא היה ברור לשם מה דרושות פעולות אלה.

בכל פעולה כזאת מחרפים הלור' חמים את נפשם. סיום הפעולה בלי אבידות אינו מובטח מראש. במילחמה תלוי הרבה מאוד ב' מיקרה העיור.

האם פיצוץ כמה בתים בכפר לבנוני נטוש שווה סיכון זה? ה' אם הריגת כמה פירדאון יכולה לשנות במאומה את יכולתהפער' לזה של אירגונים? האם אלה ה' חוצאה עלולה להיות הפוכה — חימום האווירה ויצירת לחץ פני' מעי בקרב הפלסטינים להסלמת הפעולות ולהגברת פעולותהפיגוע' "מור'חמור. איש לא ביטא ספקות אלה בפומבי. בישראל של 1980 נדם כל ויכוח על המילחמה הנטושה בין המדינה ובין הפלס' טינים. מליצות של מנחם בגין באות במקום הסבר רציונלי. בכנ' סת אין דיון רציני. ועדתהווק' רוביטחון בוודאי אינה יכולה לקיים דיון של ממש, מינוע שאין בה אופוזיציה אמיתית. אנשי המערך בה חוששים שמא אישים אלהם בגין בכך שהם מתכוננים "להפי' קיר את הארץ לערבים". ואילו יור' הוועדה, משה ארנס, פירסם השבוע מאמרם זהים בעברית ובאנגלית, שבהם תבע למעשה לבטל את חזוההשלום עם מצ' ריים.

הצרה היתה שגם לא היה עם מי להתווכח. מערכתהביטחון נתונה עתה בידי הצמד מנחם בגין ורסאל איתן — שני אישים שר' אילו נולדו זה למען זה. הרעב היה אינו יכול אלא לעורר דאגה לבני טיב השיקולים ורמת ההת' לטות המתקבלות.

ביטחון

סובו של מיתוס

"החזית המיזרחית" מתה.

אך איש אינו מעז

להסיק בגזיו את המסקנה:

לקצץ את תקציבהביטחון

המחירים עלו שוב. הממשלה החליטה לקצץ את הסובסידיות. "מי שרוצה שנמשיך לסבסד, צריך להגיד מניין לקחת את ה' סוף!" קבע בפסקנות — ובמידה יבה של צדק — ייגאל הורביץ. השבוע פשטה בחוגי הצמרת תחושה אפסרית. אך מעטים העזו לבטאה בגלוי: לקחת מתקציבי הביטחון.

פאהד קוואסמה ואשתו יוסרה על הגשר עוד מספר בארון המתים של האוטונומיה

שאמרו כל שאר אנשיהציבור. "ועדתהערר אינה בית-מישפט וקשה לדעת מהי מידת עצמא' תה. החלטתה אינה אלא המלצה. בסופו של דבר יהליטו שני האג' שים העומדים בראש המערכת: שרהביטחון מנחם בגין הרמט' כ"ל רפאל איתן. הם יפעלו, בלי ספק, בהתאם להשקפתם על עתיד הגדה.

הזרמנות. מצד אחד היה כדאי למנחם בגין להוכיח את ליברליור' תו. אחרי שדווקא עזר וייצמן החליט על הגירוש החפז, שבו צע בשיטות שהיו בלתיחוקיות בעליל. יתר על כן, ביטול הגי' רוש יכול היה לחזק את מעמדו של בגין בשיחות על האוטונומיה — שנועדה להעניק מידה של חר' החלטה חיובית יכלה לטהר במי' זה מסויימת את האווירה גם בין ישראל ומצריים, נוסף על ההשר' פעלה החיובית בגדה.

אולם מנחם בגין לא חשב כך. אחרי "התייעצות עם הממונים עלי", הגיע "פואד" בכראליעור, מושל הגדה, להחלטה הצפויה: לגרש.

מדיניות

עצי הסקה לקטר

השר מודעי נראה המום.

זה עתה עבר עזינו

המכבש הגרוד...

השר מודעי נראה המום. לעיני מיליוני צופים, דיבר על "ראש ממשלת-ישראל, דויד בן-גוריון", שותפם של ג'ימי קארטר ואנורו אל-סאדאת בקמפידייויד (ראה שידור).

לפני כן עברה על יצחק ("תש' עים אחוז כישורים") מודעי חווייה טראומטית. המכבש הגדול של הבית הלבן עבר עליו. כאשר דיבר לעיני המצלמה של הטלוויזיה היש' ראלית על הסכם-הנפט עם ארצות הברית, נראה כאדם שראה זה עתה את מור המוות. הוא לא הבחין כלל בפליטתהפה המביכה שלו.

חווייה דומה עברה קודם לכן על יוסף בורג. המכבש הגדול של ג'ימי קארטר לא ידע למה בדיוק הסכים. השגריר סול לינוביץ, (חמשך בעמוד 44)

התבטאויות אלה התחלקו לשני סוגים: אותם שיוחסו למגורשים לפני הגירוש, ואתם שפורסמו אחרי כן.

לגבי הסוג השני טענו קוואסמה ומילחם שיוחסו להם דברים שלא אמרו כלל, ופורסמו ראינות עיי' מם שלא היו ולא נבראו. טענה זו אינה מעוררת פליאה במי ש' מצוי בסוגיה זו. מדינאים זרים ועיתונאים מתלוננים דרך'קבע על ראינות עימם המתפרסמים בעיי' תונים ערביים מסויימים, בטענה שהדברים הוצאו מן ההקשר, סול' פו או אף הומצאו.

איש אינו יכול לייחס חשיבות ל"ראיון" המתפרסם בעיתון כמו אל-הדף ("המטרה"). הביטאון של החזית העממית של הד'ר ג'ורג' חבש. ברור כי היה לו עניין לצטט מפי ראשיהעיריות המגורשים, "אחינו הגיבורים מן האדמה ה' בכושה", דברים שיכלו לתמוך בגישתם האנטיישראלית הקיצור' גית, נגד הגישה המתונהיחסית של הנהגת האירגון המתחרה, פת"ח.

פרקליטי השניים הרחיקו לכת וטענו כי גם אם אמרו פה ושם דברים קיצוניים, אין להתחשב בכך. "אין אדם נתפס על דברים שאמר בכעסו", טען עורך'הדיון אהרון פינחס, איש המועצה ה' ישראלית לחטן שלום ישראל' פלסטיני, המכהן לצדה של פליציה לנגר. "אילו גירשו אותי מן הארץ, הייתי בוודאי משמיע דברייהשמר צה הרבה יותר חריפים!"

ר'שיר'הלב. חשוכים הרבה יותר הדברים שיוחסו לקוואסמה ולמילחם לגבי התקופה שלפני ה' גירוש. גם הם הוכחו על-ידי המגורשים במרצות.

בעוד שניצגי השילטונות הביר' או חומר של זרועות הביטי' חזון ומוסדות אחרים, של דבי רים שנאמרו על-ידי השניים, ה' כים פינחס על-ידי דווקא הם הופיעו באסיפות פומביות שאורגנו ביש' ראל על-ידי גופים ציוניים, בעוד ששאר ראשיהעיריות בגדה הש' שו לעשות זאת.

"גם אם אמרו השניים פה ושם דברים חריפים", הוסיף פינחס, "יש לזכור כי הם ראשיציבור תחת מיטטר של כיבוש, המביי' עים את רחשיהלב של הציבור. הם לא אמרו דברים שונים מכפי

זו תמצא את ביטוייה גם ברוויזיה תקציבית, ותעבור ממערכתהביטי' חזן אל המערכת המדיניתהכלכלית.

השטחים

אדיבות ליד הגשר

הדיון על גירוש שני

ראשיהעיריות נתן

הזרמנות נוספת לבגין —

והערכים האמינו

שינצו אותה

"ישאירו אותם בארץ!" פשטה השמועה מג'נין עד חברון, וגם מנצרת עד טייבה. "יש לי הר' גשה כזאת", הוסיפו כמה מן ה' אישים הערביים.

הם האמינו כי ועדתהערר ה' צבאית, שדנה בגירושם מן הארץ של פאהד קוואסמה ומוחמד מיל' חם, תמליץ על ביטול הגירוש של שני ראשיהעיריות מהר'חברון. "זה נראה לי לא טוב", ני' בא לעומת זאת אחד המיי' פטנים שטיפלו בעירעור. "אני חושב שההחלטה תהיה שלילית."

בעלי שתי הנבואות הסותרות הסתמכו על אותן הנסיבות. ועדת' הערר שמעה את טענות המגור' שים בהרחבה ובתשומתלב. ה' דיון נמשך ימים ארוכים, תחת להסתיים תוך כמה שעות. שני האשים נתקבלו באדיבות ולא נשלחו לכלא גם בסוףהשבוע, אלא גיתן להם לשהות, בתנאים נוחיםיחסים ובחברת בנימישפ' חותיהם, במיבנה המסוף שלייד גשרהירדן. לפרקליטים הובטח שבמיקרה של החלטה שלילית, תינתן להם הזדמנות לפנות לבית' המישפט הגבוה לצדק.

לדעת האופטימיסטים, כל זה מוכיח כי השילטונות שינו את דעתם. הפסימיסטים הסיקו את המסקנה ההפוכה: שהשילטונות יוצאים מגדרם כדי להוכיח יחס הוגן וליברלי, דווקא כדי להקנות את עוקץ הביקורת העולמית כאשר תאושר החלטתהגירוש ה' מקורית.

"אינדו גירשו אותי..." כי מרכז הדיונים עמדו ההתבטאויות של שני אישיהציבור. הם שימ' שו לניצגי המימשל הצבאי כתי' מוכן להצדקת הגירוש.

המיתוס הנורא. תקציבהביטי' חזן מאפיל על כל שאר תקציבי המדינה. כל קיצוץ בו משנה את המערכת כולה.

בשנים האחרונות, מאז חתימת הסכמי קמפדייויד, התבסס ה' תקציב הזה על הצורך לעמוד מול האיום של "החזית המיזרחית". ממדיה של חזית זו, סדרהכוחות בצד השני והערכת כוחו של מדי' נות'ערב תוארו במידה גוברת והור' לכת של חומרה אימתנית.

בהדרגה הפכה "החזית המיז' רחית" למיתוס. ששוב לא ניתן להערכה שקולה. תחת ראייה מפיר' כחת בא חלוםבלהות, שבו הת' אחדו הצבאות של סוריה ועיראק, יירדן וסעודיה, בתוספת עזרה מלוב, לכות מקובץ אחד להגחתת מכה נוראה על ישראל.

בקהליר עוררו תחויות אלה צחוק. "העולם הערבי אינו יכול להילחם בלי מצריים", קבעו המצ' רים שוב ושוב. תיוה זו היתה מקובלת גם על ישראל — עד לכריחת השלום בדרום.

רוויזיה מודיעינית. השבר' עות האחרונים פגעו במיתוס ה' נורא. כל מי שראה את הדברים בעיניים מפוכחות נוכח לדעת כי הרכב העיראקי, שנועד ל' תפקיד מרכזי ב"חזית המיזרחית", אינו שווה הרמה. הוא נכשל במשימותיו במילחמה באיראן. ניצחונותיו ה' דלים היו עלובים במושגים של שטח והכרעה צבאית.

המיתוס של "הצבא העיראקי" מתהלך בארץ עוד מימי מילחמת' העצמאות. אמנם לא היו אז קרבות רבים שבהם היו העיראקים מעור' רבים, אך דווקא בשל כך ניתן היה להעלות על נס את טיבם, בהשוואה לכוחות הירדניים, המצ' ריים ואף הסוריים.

המרחק הגברי את ההערכה. במשך הזמן נפוצה בישראל אגדת הצבא העיראקי הבלתימנוצח, כי יריב שיש להתחשב בו יותר מאשר בצבאות ערביים אחרים. רמטכ'לים ואלופים היו שותפים להערכות אלה.

מערכתהמודיעינית הישראלית, ש' נכשלה לגמרי בעיניו מילחמת עיראק—איראן, נכשלה גם בעית' רכת היכולת העיראקית. הערכה זו טעונה עתה רוויזיה יסודית ביותר, המשנה את התמונה ביכ' ללוחת.

השאלה היא אם רוויזיה צבאית